

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

500૮

૦૧૬

મુ'બઈ ગુજરાતી નાટક મંડળી.

સા. નં. ૨૫૧૦.

મુ'બઈ

શ્રી રૂઢીંગ મદાર શ્રી ડીંગ પ્રસાદ મજે,

મકમલ મળી હ. દખાન જોડુ હ.

— — — — —

સને ૧૮૯૪ મંસૂર ૧૨૫૦

— — — — —

કીમત રૂ. ૨-૨૦૦

ચંદ્રસિંહ.....

નદનસિંહકુંવાર

કુમારપાળચંદ્રસિંહનો મિ

કુંદનસિંહકુંદનપુરનો રાજા.

અમરસિંહ.....એક રાજા ચંદનો ભાઈ.

અમરસિંહઅણતનિહનો પ્રધાન

નિમ્મયસિંહઅણતનિહનો પુત્ર

કરજીસિંહ.....ચંદ્રનિહનો ભાઈ.

દાહુકરજીસિંહનો મિત્ર.

ચાક્રમ }
ફેલેહખાં }પાટગુના પુંડરા નદનના ખાલક

મિપાદખો વિગેરે.

૧૭૨

સ્ત્રી વર્ગ.

ચંદાઅણતનિહની પુત્રી, ચંદ્રસિંહની સ્ત્રી

બીબીગનચાક્રમની સ્ત્રી,

અચલબીબીબીગનની રહાયક

હીલાપાટગુના એક અમીરની પુત્રી.

અસંતાચંદાની સખી.

હારીઓ, વારાંમનાઓ વિગેરે.

નાટકનો ટૂંક સાર.

અંક ૧ લો.

રાજકન્યા ચંદાના પ્રેમમાં તણીન થયેલા ચંદનગરનો શ્રુવરાજ ચંદ્રસિંહ પોતાના વિલાસ લુવનમાં એ વિષે પોતાના મિત્ર સાથે વિચાર કરતો હતો તેટલામાં તેજ કન્યા સાથે પગલું મીતની આશા રાખનાર કુંદનકુરનો પાટવી નંદન એકાએક ત્યાં ચડી આવ્યો. બંને મિત્ર સરક્ષણ માટે હિંચતથી લડ્યા છતાં એને નાશકું પડ્યું. નાસતાં કુમાર પકડાઈ ગયો ચંદ્રસિંહ આગલ ચાલતાં એક સુંદર રાજકુમારીને વિદ્યાળ શીડના પંજામાં રાખીને તોડી શીડને માની રાજકુમારીને ખચાવતાં તે પોતાની મનની ચાલનારી પ્રેમપાત્ર મહ્યાં. ચંદાએ છુટા ન પડ્યા આટલો કરી પોતાની સાથે બેઠ ગઈ. ચંદનો બાઈ કાણુ બાઈની શોરમાં નીકળતાં આ રજાર આવ્યાં પહોંચે એને ચંદ્ર રાજકન્યાના લુવનમાં ગયો બાણી પોને એજ શહેરમાં રહ્યો.

નંદન ચંદા તરફનો પ્રીતીમાં નીગમ ગયો. બોબોજન નામની પોતાના એક નીચ સર્વો યાકુબની જાને રજકુણીના પેશાકમાં ચંદાનું અતઃકાણુ લેવા એકમી હતી તેણે નીગશાના સર્વ ખખર આપ્યા. ક્રોધિત નંદને ચંદાના મહેલમાં પેસવા હુમન કરી લીધા નામની તેના પ્રેમમાં ફસાયેલી શુદ્ધ બાલાને તિરસ્કાર કર્યો અને યાકુબની સાથે ચંદાના મહેલમાં ગયો.

મધ્યરાત્રીએ થયેલી ગડબડથી ચંદ્ર સાવધ થયો. કંઈક ભયંકર બેદ માલમ પડ્યો. ચંદાના હિંચકા પાસે નંદન પુગતાં તેને ઘાયલ કર્યો. વિહ્વળ થયેલા ચંદાના આશ્વાસનમાં પડ્યો. યાકુબ પોતાના સોબતીની મદદથી નંદનને ઉપાડી ગયો.

પ્રીજાતની નીચ કુડિથી, ચંદા અને ચંદ્ર મમપાસમાં પડેલાં છુટાં પડતાં હતાં તેવખતે, તેના બાઈ વિચર્ય એ આવ્યા પહોંચે. પરાયા પ્રકરને મહેલમાં બેઠ અને નાંતિરસાર

કર્યો. અને તેમને પકડી તેના પિતા અલ્પતમિહ પાસે લઇ ગયો. અલ્પ તે બંનેને કેદ કર્યો. ચંદા અનિશય દુઃખી થતી આલ્પ કરતી ભાઈની દયા માગવા લાગી. ભાઈએ ચંદ્રને છોડાવવા સુક્તિ બતાવી. બંધીખાનાની ચાવી લઈ ચંદ્રને છુટ્ટો કરી છેવટનું આર્જીવન લઈ બંને પ્રેમી જુદાં પડ્યાં.

અંક ૨ નો.

બંધીખાનેથી છુટ્ટો ચંદ્રને ફમાવવા બીબીબન રસ્તામાં તંબુ નાખી પડી. નંદનથી તિરસ્કાર પામેલી લીલા આત્મઘાત કરવાના ઇરાદાથી અહિં પહોંચી. તેણે બીબીબનને આજખી કપ, જાણી લઈ ચંદ્ર તેના તિરસ્કાર કર્યો તથા લીલાને નંદનને લાવી આપવાનું વચન આપી રસ્તે પડ્યો.

નંદનને બીબીબનને બીજી વખત તિરાશાના ખખર અપ્યા. ચાકુબ હવે ચંદાને ઉપાડી લાવવાનું બીકું ઝડપ્યું. ચંદ્રના પ્રેમમાં ઝુરતો ચંદા ભાઈના આત્માસનથી શાન્ત થઈ ભાઈને ચંદ્રની શોધમાં મોકલી નિશ્ચિંત બેઠી હતી તે વખતે ચાકુબ તેને બંધીવાન કરી ચુપડીથી લઈ ગયો. ચંદ્રની શોધમાં નીકળેલા વિજયને ચંદ્રનો ભાઈ કરણ રસ્તામાં મળ્યો. બંનેને એકજ પ્રયાસ હોવાથી બંને સાથે આગળ ચાલ્યા. ચાકુબ અને ફતેહખાને તેમણે રસ્તામાં જોયા. ચંદાને એક ખામાં છુટાવેલી હોનાથ તે નજરે પડી નહિ કરણ તથા વિજય એક જાડીને આથે છુપાઈ આ બે માણસની હોડચાલ જોતા હતા તેટલામાં ત્યાંથી બંધીખાનેથી છુટ્ટો કુમાર પસાર થયો તેને લુટવાના ઇરાદાથી ચાકુબ તેની ઉપર હુલ્લો કર્યો. કુમાર મરડો ખાઈ પડ્યો. આ વખતે વિજય તથા કરણ તેની કુમકે આવ્યા. ચાકુબ નાહો. ફતેહખાં ઘાયલ થતાં બોલવાની શક્તિ ગઈ બેઠો. કુમારને સાવધ કરવા વિજય કરણ પાણી કોવમાં ગયો. પાછળ તેને પોતાની મેળે શુદ્ધિ આવી આ વખતે ખામાં પડેલી ચંદાએ સાવધ થઈ મરડો માટે ખુબ

ખાડી. કુમારે તેને ધર્મની બહેન કહી પોતાની સાથે લઈ જંગલમાં નીકળી પડ્યો વિજય તથા કરણ કુમાર ન મળવાથી કુદનપુરના લુટારાને મરેલો માની કાંઈક માનની આશાએ તથા તે મળતાં ચંદ્રની મારીરીતે શોધ કરી શકવાના ઈરાદાએ કુદનપુર તરફ ગયા કુમાર સાથે ગયેલી ચંદ્ર એક દિવસ એકની ફરતાં ફરી ચાકુબને હાથ પકડાઈ. તેણે તેને એક દંડીયામાં કેદ કરી

નંદનની શોધમાં નીકળેલ ચંદ્રે તેને એક વેશ્યાના ઘરમાંથી પકડ્યો. લીલા આગલ લઈ આ ચં. લીલાએતો એ નહિ આવે એવી નિગાશાએ ઝેર પીધું હતું. તે એના દેખતાંજ ત્યાં મરાણુ પામી. નંદન પાછો જતાં ચંદ્ર કેદ થવાના ખબર તેને મળ્યા એક દડીએ ગયા અહિં દુષ્ટ વામનાથી ચંદ્ર તરફ ઘમ્તાં તેણે તેને ઘાયલ કર્યો. અને બીબીજન જે પોતાના પાપ માટે પસ્તાતી હતી તેની મદદથી નંદનના પોશાક પહેરી નાહી

અંક ત્રીજો.

નંદન ઘાયલ થવાના ખબર તેના પિતા ભર કચેરીમાં છેકો હતો ત્યાં આવ્યા. આજ વખતે કરણ અને વિજય પણ ત્યાં આવી પહોંચ્યા કંઈક કની ખતાવવાના હેતુથી ઘાયલ કરનારને પકડવા માથે લીધું. ચંદ્ર એક દડીયામાંથી છુટ્ટી એક જંગલમાં જ્યાં નિગાશ થઈ ચંદ્ર નંદનની હીલચાલ ઉપર દેખ રેખ રાખવા ઝુપડી બાંધી પડ્યો હતો ત્યાં આવી પહોંચી અધાની રાત્રે ચંદ્રે તેને ઓલખી નહિ ચંદ્ર સુતી. પછલ પડેલા વિજય કરણ આવી પહોંચ્યા. નંદનના પોશાકમાં કોઈ માગસ સુતેલું જોઈ તેને ઉઘમાંજ બંધીવાન કરી ચંદ્રે તેને ખચાવવા દૂરથી પીસ્તોલ મારી. ખાર વ્યથ ગયો પણ તેણે વિજયને ઓળખ્યો. હવે એને ભાસ થયો કે સુતેલી ખાલા ચંદ્ર હતી. કરણને સાથી દાહુ જે ખાજલ રહી ગયો હતો તેને તેણે પકડાયો અને તરફથી ખુલાસો થતાં વિજય તથા કરણની લુલ તેને જોઈ. તેણે દાહુને અણતસિંહની સહાય લેવા મોકલ્યો.

ચંદ્ર બીબીજન સાથે ફરી કેદ થઈ તે કેદ પકડાતાં નંદ
નનું મન વિખડી થયું તપાસ ચાલશે અને બધી વાત કુટશે
એવી ધાસિત લાગી તેણે યાકુબને ચંદ્રને મારી નાખવાની
સુચના કરી તે પ્રમાણે યાકુબે એક દડીયે જઈ ચંદ્રને નદીમાં
નાખ્યો પણ તેજ વખતે ત્યાંથી ચંદ્ર પસાર થતો હતો તેણે
પાછળ ઝેંકાવ્યું. યાકુબ નાહો તેની પાછળ તેની ઝી બીબી
જન પડી. ખુન કરનારને પકડવા બીબીજનને શોર બકાર કર્યો.
ગુરુસામાં યાકુબે તેને પીસતોલ મારી. બીબીજનને સામી પીસતોલ
તાકી. બન્નેના પ્રાણ એકજ વખત ગયા.

ફતેખાંચ પહેરગીરાને ખમર આપતાં ચંદ્ર જે ચંદ્રને
બચાવી પોતાની મુપડી તરફ જતો હતો તેને તેઓએ પકડ્યો
ફતેખાંચે એલખાતાં તે પણ પકડાયો. ભરકંચરીમાં સવના
તપાસ ચાલો. નદનના પિતાએ નદનનો ખુલાસો પુછ્યો. ચંદ્ર
અને ચંદ્રને મોઢે સર્વ જાહેર થયું. યાની રાજ્ય પોતાના પુત્ર
ઉપર ગુસ્સે થયું. નદને પોતાના બચાવ ખાતર ચંદ્રને વંપટ
કેરવી. એ અપમાન સહન ન થતાં ત્યાજ ઉભેલા તેના બાઈ
વિજયે તેને ઘાયલ કર્યો. સર્વ ફેંકાણે ગડબડ થઈ રહી, ચંદ્ર
અને વિજયને નદાનો પ્રાણ લેવા માટે ફાંસીની શીક્ષા થઈ
કરણ બંધીવાન પકડાયો ચંદ્ર નાહો, કુમાર જે કુદનકુર
પામેજ ભટકતો હતો તેને મલ્યો. બન્ને મિત્રો ઘણું વખતે
મન્યા તેટલામાં વિજય અને ચંદ્રને ફાંસી માટે લઈ જતાં
તેઓએ જોયાં. તેમને બચાવવાના હેતુથી મરણીયા થઈ તેઓ
ફાંસીની જગ્યાએ ગયા.

આણીને વખતે તેઓએ બનેને બચાવ્યાં. કુદનકુરના
સીપાઈઓ તેમની ઉપર પડી પડ્યા પણ તેટલામાં દાલુ સાથે
અછતની મદદ આવી પહોંચી સર્વ મલ્યાં. પુત્રના મરણથી
વેરાળ પામેલ નંદનના બાપે અહિં આવી નદનથી અન્યાય
પામેલ ચંદ્રને પોતાની વારસ તરીકે જાહેર કરી બંધીવાન
થયેલ મરણને મુક્ત કર્યો. અને ચંદ્રનગરનું તાજ ચંદ્રને
પાણુ સોંપ્યું. આ આનંદમાં વધારો કરવા અછતસિંહે પોતાને
હાથે ચંદ્રને હાથ ચંદ્રને આપી બનેને મુખી કર્યો.

ચંદા

૧

ધારંગનાઓ—તાનોમ તાના તહીયનરે તદરદાનો,
નાદરદરદાનો. તુમદરદરદાનિ તારે દાનિદિમ,
દીમતાના, દીમતાના, દીમતાના, તારેદિમ,
તોમ તોમ તદેરના, તનનનનનનન—તા.
ઉદનન નિનતન, તાનોમ તાનાદેરે,
તાના તદરના, દેરના દેરના,
તાના દેરના, તદરદાનો દીયનારે તોમ
ધા ધામકટધા ધોમકટ ધોમકટ,
તક ધીમાકટ તકતામકીમના,
તકકોટ ગનીન ધા, તકકટ ગદગન ધાધા,
તકકટ ગદગન ધા—તાનોમ

૨

ધારંગનાઓ—અચલ અમલ અમર કર ગજેરા તુ ઈગ તુ
ન્યાય સુ તારો દ મનનાગે રામ મમે દગ તુ અનય
કા ઈ પનાકા દરદરે અરી મકત ધરયરે
જરા તુજ વગે, જાત વાધે, ગર સો નમે
દુ ખ વામે સુખ પામે પામે ઈચ્છીત રાંગનાતુ. અચલ

૩

ચંદા—જીની ભાઇ ભાગ્ય કેરા દેવી. ફળી પવ પુનવની કમાઇ,
દળી બાળ ભાવ કેરી શાન્તિ, મળો પ્રેમ જન્મની વધાઇ.
હીની ચદા દદલે સુદાતા, હીની પાછા હું કને લખતા,
થતા મિત્ર એની દિવ્ય કાન્તિ, ઝાંખી હૃદય આ ગઈ ગડાઇ.
હી રહી ત્યાં અમીની હેમી, ભાજે ભીખવે મને નવેલી,
નયન એકાં અચારી દેલી, રહ્યા દળી અર્ધ જ્યાં મીચાઇ.
નજર એ બધુ હવે તરે છે, બહુ કંઈક એ મને કહે છે,
રસનિ અન્ય પાતની હરે છે, હૃદય એકતુ રહી હવાઇ.

કુમાર—નહીરે પરવા પછી મિત્ર તણી,
રતિ માંડશે જે વેળાએ, પ્રેમાસવ ધ્યાતો બરવા—નહીં.
બની ગયાછો અરધા તોપણુ અડધ મારો શું કરવા?—નહીં
નામ સિંહ ખજન અને, હાથા કીલ્લેદાર
ખુરજ રહ્યા જે અચલ જ્યાં, એ કીલ્લા મોઝાર
કેદ થનારાને પરવાનો છે ન પછો બીજી ફરવા—નહીં.

કરજી—આવાર ૪૩ સહાર મારી માર પાળીતે તિરધાર,
એ જગર શીર પેંજર દધ પગર કરી છવ છુ સેનાર,
હુ પાર કર બદ્ધાર માર હાર શા જે એનો બાન,
કર ખવાર રાખીખાર રણમેઝાર ચલાવીને તલતાર,
જરી ન ડરી ગરવ હરી અગીની હાર હાર હાર.
કરે અટપટ લંપટના વાગે બાર બાર ખાર

વારાંગનાએ—એરી સોહે ચાલની છામ, મજનાં ધર પોલના,
સંતન સગત દએ, ચાં તારેકા ગંગના એની
હાહું દુનમ ખીલા, ચમન ચમન રંગે લાએ,
તએમી રતિયા ઝમકી જાય—ચાંદ.

કુમાર—ધીરધર ચિતા વિસારીરે. વિતી ગઈ પણ ભૂતી ખાત—ધીર
હુ બધી ન કોઈ દયાયરે, જિતમ ક્ષત્રીની જાત—ધીર

કુમાર—તણુ કેમ મિત્ર ધ્યાસ,
વીપત્તિ જોઈ સ્વાર્ધ બની, કેમ કરે ન્યારા?—તણું
ધીક કરી ચમન સાવ દુઃખે દુર થનારા—તણું
સુખમય કરે રહી સગ, દુઃખી દીન તારા—તણું

સાંક્ર—સખર સખર ન હંકું કર, ન કર મરણુ ઉપર નજર

કુમાર—વખત ફેકટ જશે અગર, નહીં છુટો સુવા વખર

અંદ્ર—હજારો દુરમનોથી મર, હજારમાં ન તું ઉતર

કુમાર—દુષા કરી ઉગર, પડુ પડે ન હાથ ધર

અંદ્ર—સહે તુ આમ દુ ખ બર, જઈ હું નહાસી પામી કર

કુમાર—નહી પ્રતાપો ભૂપ વર, તુ વેર વાળવા વિચર

અંદ્ર—ઝનુનમાં ન બન નીડર, ન મૃત્યુ મૃખમા વિચર

કુમાર—ન શબ્દ પણ બચર, થશે ન બીજુ છોડ કર.

૧૦

અંદ્ર—ન આસ સાર આપુ આંખ ના બીજવ તારી

હો પ્રાણ રાખજો, રડતી મીઠી વાણી વચારી

થયા તારા પડયા મારા, વિખટા પ્રાણ બહારી

પછી તન બચ્ચો કે, રો, તે થકો નુ મીઠી માગી ?

હસી આપા નહયતી મારી કોમલ દુકમાલી.

ધામી ચમાલી અમૃતજર, કયા પાનાર વારી ?

દુ ખી મર મા તુ હ બન્ને, ગજો નવગણ રહેતી

અદેખા લોનથી, જાના રડીશું સાલ પ્યારી.

૧૧

અંદ્ર—આ ક્ષાત્ર તેજ દિવ્ય દાન્તિ પ્રાદુર્ભે બરી

મૂર્ગ ન હા! પણ પિયુષ પ્રેમ સુખકરી—આ

રીઠ માથ બળ્બર કુતી દાવતે કરી

કોણુ હજો? કયાથી આવી? રવર્ગતી પરી ?

ધર્મ રામ વમ મુટયા (એ હો વાહવા આ તો) બહારી

મહારી—અ

૧૨

અંદ્ર—આવો આવો પિયુ આનદ બર,

ક્રીધા પ્રભુએ પુરણ રડર,

સુદર અતર મંદીરમા વમી,

હ્વાવો હેવરાવો પ્રેમ તણો પિયુષ રસ ભેર.

અંદ્ર—જવાદે સુદરી જોખમે ઉતરી,

રહું અહીં કરી મોક્ષતી ના કરી,

ચદા—વહવા હઈ ખરી, ઘણી હવે કરી,
રાખો રાખો જગી હવનજી વરીને,
કરીશું આપણે લીલા હૃદય.

૧૩

લીલા—પ્રેમીના વિયોગે હાથે નાંખી મુજને ચેદમાં
આવો મળો ભેટો મને અજાણે દેશો છેલ મે
પ્રેમી જતો દી દશ છે આજ નથી આ દેશમાં
રહી મુઠી નજીની શું લોટી વગર મેલમાં
કાળ કષ્ટે શું તમે આશાઓ રાખી નેદમાં
શુભ બુદ્ધ મારી શું તુલસી મીઠી નજરમાં નેદમાં

૧૪

નંદન—એ ચંદાંતા ઉતારીશ સહુ આજ ગરબ હું
આવશે લેશ નહીં દયા, મુઠ મન મહીં હો કેઈ કાળે—મે
મારું કરી અપમાન જાગે કરી, મારીએ તારી મિગરી થો નહી
પામશે એ શું નાથ ખીજો, કરીને મુજને નિરાશ
પૂરશે એ શું નિગ આશ, વરતાવું હવે પૂરો વાસ--પા.

૧૫

લીલા—માગે હજી શું મીઠા પ્રેમ જોવ?
કપટ દસાળી, ગળાંથી દબાવી, કારી ધા લગાવી.
કીધો મણ્ડોતલ માગે.
ધુતારા હગારા હવ્યારા તેં તારા—
જોળ્યો પાપી ખાપ દાદાનો કાલ. માગે.
લંધુ તું કાળે મેં કુકું કલંક,
આહે છતાં તું અજને નીશંક,
કપટીની આશે વાણુની મીઠાચે,
વિશ્વાસે જાઈ જંદમી આ અમોલ. માગે.

૧૬

સખીઓ—આવો આવોને મોહનલાલ મોરલી વાળારે.
આવો આવો સલુણા શામ છેલા હોમાળારે;
હું મુવતી જોળન ભરી તું રસ લોલો રાગ.
પાશુ પાલા પ્રેમના મીઠા મોહન આજ આવે.

કુલી વસંત અસમેલડી કુલી નનવી નેલ,
કુલી હું મહતી બરી કુલ્યો ન ને ડબ. આવો.

૧૭

અંદા—નાના અંદા વચનથી નહીં ફરે,
એક ભવ થકી જે ભવ કરો નરી કાલ્યુદ શીરપર ધરશે નાના
આ અંદા છે એક પિતાની એક વચનની જાણ.
પછી કેમ તજ દીજો મનિલા જે પ્રાણુ ખચ, અનુતારો.
બહાલા માગ એ છે, જીવનવારો ને છે,
કેવો કે અંદા એના નિપુ મરો—નાના.

૧૮

બાબીજી—એ નીચાણે પ્યારી રાજકુમારી મીડી નીદમાં
લાટે મના અગી પારી, આજ કુમારી માદી નોદમાં
સુમથી કાડાની વહી પ્રેમ પમા કાજ
એવે પામ નદયને, વચુ દેડીને લાજ—આજ
પેદા પમત અદ્યજુ બારી તરટ પાજ
પોલે અધર મન ધામ, બરી રોકા બહાજ—આજ.

૧૯

વિજય—ચત્ર લટ ઓ નીચ દુરયા, એનો ન હાથ બર
અંદા—જો લાઇ એ ચત્રાસહ છે
વિજય—રહે સુપ ન કંઈ નિચર
કરે શુ રાજકુમાર આ કામ, હાથ કરી બને શુ એ બદનાર.
કુમારીનું ભનન છે, ન સમજે મન,
નથી માન લાયક રહ્યો એ હવે,
સગ દાન લાયક રહ્યો એ હવે
ચલાઓ સાપાછ

અંદા—સમજ તુ કાછ

વિજય—ન બક નિચાર વમર, ચત્રાં ઓ એ ખબર—અહ.

૨૦

અમરસિંહ—સાહસ ન કીજો અપતિ રકું જરા નહીં,
કે ધેથી આળ ચડાવીએ કુકું જરા નહીં,
કે ધેથી અન્યાય થાય સય ના સુજે,
ખસતાય ઉત્તરુ થાય શાંતિ રહે જરા નહીં.
નકો સમજો ના કો દી અંદા ખુરં કરે,
આવે કલંક એ સાદુણીમાં જરા નહીં.

૨૧

ચંદા--જાઓ જાઓ પત્ની મુજ ચંદ્ર છે ખીજો કદી ન થાય,
 હો જીંદગી આ જાય, પરવા નથી જરૂય--જાઓ
 વરાલી છાની છાંય તમથી શું ના પડાય--જાઓ
 અયોગ્ય બોલાતાંય, પિતા એ ના લગાય--જાઓ

૨૨

ચંદા--હાં આશ પૂરી મારી થાશે, મારા નાથને જઈ જલ્દી
 મારા નાથ છુટા કરે, હવે.
 જ્યાર ચંદાને રહાય ફરીછે, મારી તેં પ્રભુ
 મી રીતે તારા ગુણનું વરણન અતઃ આવશ્યક હવે.
 સખયા સ્વામિ પાછા મળે મને આરા એ ધરે ?
 બાંહે કદા છુપ જાય, પરંતુ અન્ય ના વરે. હવે.

૨૩

૧ દારોગા--એ દગારા માણસને દગ ન દમએ,
 હ મરનાં સાવતાં રોનાના થાય,
 અવન્ય મેલી એકલાં છે તે જરૂર ખીજને જાય,
 જરૂર ખીજને જાય તે જશે,
 પછી જગતનાં માચી ખાટી વાતો થાશે,
 કહે સાંધા તમાચી ગુણ હપર અવગુણ એમ થાય. એ

૨૪

૨ દારોગા--જુની વાટ પગ ને નવો
 વળી કાઈ કાઈ માણસ જાય,
 હડ ને એ હડ ને 'મયા કર પંખડી, મીટે ને મેળાવો થાય,
 મીટે મેળાવો થડો કાં અવરડી,
 મારા સાજણુ ગયા વાંછુ ચડી વિસારી,
 વાંછુ ચડાને દાવેલ ખભો. જુની.

૨૫

કેમ--આહા મનનત ખડલાઈ દેખીકી
 હુક સફાઈ આસ પાઈ હવે ખડલાઈ દેખીકી--આહા

આજ મેરી સાસ મેરી લેગી બલૈયા
 દેખીકી ગેલકી પડી મએ પૈયાં
 અહેસાન દેખી યે જન દેખી
 કુરમાન દેખી હરઆન દેખી — મન્નત

૨૬

હારેગો—અરે વાહ વાહ શું બનાવે,

દોલુ— * * * *

મન કર ખાત મારું લાત હાલાલાહા. વાહ.

હારેગો—ખોલી દે ખોલી દે ખોલી દે તું,

દોલુ—ખોલો આપ અએસા મએ ખોલ દુ,

હારેગો—દરવાજે તેં કિયાડી—

દોલુ—દેખ પકડુમા મએ દાહી

હારેગો—રે'વાદ રે'વાદ મને જ્ઞાને તુ સતાવે. અરે.

અંક બીજો.

૨૭

બીબીજન—અયે ફૂલક તુજસે કીરીતે ન મદારા પાયા

તેરે સાપેમે સદા રામકા નજારા પાયા

જહુરે હિમીદમં લાખાને ચલા સર મારા

પર ન જહુદમાતકી મોતંગસ કીનારા પાયા

ફૂન કીયે સએકંઠોં અઆર જંગમી લાખસે કીયે

દેખ આખાર તો સીકંદર ન વા દારા પાયા

૨૮

અંક—પ્રિય મિત્ર કે પ્રિય પ્રાણુ હું તે કોને સંભાર હું તે કોને વિસાર

દગાથી આ વળ્યો ઘાણું હું તે બીજું શું ધાર, બીજું શું વિચાર

મિત્રનાછે હિપધાર પ્રિયાના રનેહ સારે હવ દેહમાં ધાર

ક્યારે મજે આધાર નિરાધાર એ ચારે દુઃખ કયાં જઈ પોકાર

રખડતો હું નિરાશ હાય સુખ ખતનું મારું પ્યારનું સુખ પ્યાર

મારાથી પામ્યું તારા આ હવતર નકાર—લાગે છે ન તાર.

જયવલ્લભી—કરું કયું ન કુરખાન અપની જાન,
 સુરત પીયારી બોલી બોલી તુમહારી;
 મએ દેખ મે હુઈ હું હએરાન—કરું.
 તુમ આએ પીયારે તુન આએ પીયારે.
 આજ હો જાએ હમારે મહેમાન—કરું.

૩૦

ખીખીજાન—જાને જાન જાને જાન કરમાન કમ કરો
 છતિયા લગાએ પદાએ. રતિયાં મનાએ પાર.
 અતિયાં સુનાએ. મારી હમદમ તુમ જીન
 રતિયન ગીતગીત, નિનાન પલધીત
 ઘડક ઘડક મારી છતિયન ઘડક
 અમન અમન મન મોઢેના વારી—જાને
 દિલહારી રમપવારી મોઢે જતાએ આલમ
 આહા આહા તણું તન મન આ ધન
 જનમ જનમ, રહું બેશુમાં શાદમાં
 હએહમ યેહછળ અજળ અલિહારી—જાને

૩૧

લીલા—તણ આ દુનીયાં તણ સંસાર
 તણ સંસાર તણ સંસાર—તણ
 રવમિએ મુજતે હાય તણછે
 હુંએ તણ પરિવાર—તણ
 માલી હું બપધી મુક્ત થવા તણ
 માતા પિતાનો પાર—તણ

૩૨

લીલા—દુઃખની બરી કહું શું કયા આજે હું મારી, કહો પાસે તમારી
 શુભીને વહેશે આપની મણુ આંખથી વરી, સુખ વાત

દુઃખીઆ

ઝેરી હરોછે. નામ જોખનનો મને બારી, કામીછે ખુબ
 માખમ છાપી, માખી બતી, કુખ લાજ વિસારી વા
 જામમ મારી

કુંદન કુંદનના સમ થઈ મતિમંદ બનાવી કુંદન લગાવી
સ્વછંદ કરી, સુખકંદ જણાવી અનંગ છૂટી મુજને
રંગ તરંગ ભમંગથી ઝીલી રમી અંધ બની
મા બાપ તણી આજા ન ગણી, એ સત્ય ધણી,
અંતરે ધારીને, યોગ્ય વિચારીને, પાપની બારીને.
રસ્તે હુ સિધારી, કપટીને ઉતારી, છેવટ ધોઢારી
વિના મ્હોતે મારી—મુજવાત.

૩૩

કરણ—અરે જારે જારે દુરમ દુરમ દુરમ;

અંચલખી—તહી જાને વાલી મચે હુ નીરાલી,

ધુત મુત માત ન કરે જલ સાલ,

યેહ ચલેકા પાણુ નહી જાનુ જા: અરે

કરણ—જા કહોંકું કે જા,

અંચલખી—હા: હા: હા: હા: હા:

કરણ—મને હમેઠે નુ દગમખાર,

અંચલખી—ખતા ખતા તેરા કયા હએ જાર

કરણ—લે રાંડલે—

અંચલખી—યા પુઢારે—

કરણ—જાપો કે?

અંચલખી—જાતી હું છોડ,

કરણ—દોડે દોડ.

સામું ના જો જરી, વળી પાછી ફરી!

અંચલખી—છોડો કરો જરી મહેરવા.

૩૪

ખીખીખી—નહી યેહ હકીકત સુનાવે ફાખીલ,

હું શરમીદા મએ સૈર જુકાનેકે ફાખીલ. નહી.

ખીખી દાએ ઊત્રકૃત કાપે ફૂંન હજારો,

ન ઠએરી વલે મએ રીઝાનેકે ફાખીલ. નહી.

ખુલા બેદ પએછાન લી અંદ્રસિહને,

મએ જાહેર હુધ જાન જાનેકે ફાખીલ. નહી.

અમમ ધરક અંદા અંદ્રસિહને દેખા,

દએ ફીરસે પુરાને મીદાનેકે ફાખીલ. નહી.

૩૫

અંદા—જીંદગી આ ના જાયે, પીયુ વિરહે
 જીડી દરાય રહી તનમાં તોયે—જીંદગી
 ફડફડતું કાળજીમાં મારું જોઈ ન કાઢી શકું દુઃખી આરું,
 દુઃખ ભર એકવડાં ન ખમાયે—જીંદગી.

૩૬

વિજય—આ શું બોલી રહેતો આ શું બોલી,
 જુએ જગ નવી જોખારે જોતો આ શું બોલી.
 આત્મદયા દોષને જોઈ ન વહાલી જોત,
 સાત જનમ ક્યાવ ના, દુઃખ દરિયે મકો ચેત—જોતી.
 તુજ પતિને લાવું તુરત ચિત્તલેલા સમઝા,
 ધર ધીરજ તું ગીઠડી સમજાઈ કહું છું અવ—જોતી.

૩૭

વિજય—રાખ ચાન એ નાદાન,
 છે શરમ ધર ના શુમાન. રાખ.
 કાત્ર કુવને લગતનાર પામંડી એ.
 ધુમંડી એ છે કુછડી એ છે
 કે આળા શરાય રે છે.
 શરમ પરમ ધરમ તજતાં અરિથી ડરીતે કાંપ ધરી. સ.

૩૮

કરણુ—સમજ બધા તું આમ કરે શું?
 સમજુ થાં આ વઠ ધરે શું?
 દોલુ—મએ હું ગચ્ચા નહીં હું કચ્ચા.
 દીખાઉ બચ્ચા તા મએ સચ્ચા.
 કરણુ—નાદવા શરતીર રણુ 'ર તું અમીર,
 દોલુ—મસ નહીં આના,
 કરણુ—દોરત ફરે શું? સમજ.

૩૯

નાયકાઓ—મશે મન હર લીનો મેરો મનરે
 મોરલીયાંને હર લીનો મેરો મનરે—મોરલીયાં.
 આજત તાલ, મુઠમ ઝોઝ ઠેઠ,
 ધુધરેકી રમકે ઝુમકે જનનજનનરે—મોરલીયાં.

કાઠડીઓ—કાઓ લાઓ ઉલટામ વીસડી બરાંડી લાઓ,
 જનો માલ તે જાઓ વલેડીન શગપ પીતવાઓ
 જે પીએ બરાંડી મળ્યા પાય અદાદા!
 ખેંધડક ફલકપર ચલા જાય ઓહોહો!
 મગપ્યાલે શાદી દિલપે જાય અદાદા!
 સળ હાય ગાય અહા અદા અદા
 શમપી તે હમે બસ રંગી
 પાટવંચનસે હો સુખ ચએન જે શક હો પીઓ
 આજમ ઝા. જનો.

નાચકા—કાય જાહે જાની રંગીન મીલાયદે
 રંગીન મીલાયદે છગીલ મીલાયદે—કાય

જએસા દુલદા મએ બનું અએર વએસી દુલદન પાઉં.
 અત ચંચલ નવએબના કટધારી નાગન પાઉ—રંગીન.

માલિકને મજકો દીધા બર ચેલી ઈનામ,
 જી ચાહે શાદી કરો વા બીન શાદી આગમ—રંગીન

નાચકા—કએન બરેરી મોરા? કએન બરેરી મોરા?
 નિન ઉહ પનીઆં; કએન.

સાસુ બુરી મોરી નનદ હઠીન
 સોહનકા દુઃખ કએન સરેરી? મોરા. નિન.

ફોહા—વાહજી મીયાં સનડે મરદાર આકીશાન,
 તુમહો સુલતાન હમ હમે જીશાન
 ફાજી—ફુજ મેરે પ્યારે લુટારે જવાંત. વાહજી
 અહાહા પ્યારે ચમકે સીતારે,

ફતેહખાં—ફેખો વજીરીકી શાન.

યાકુબ—આજ તાજ સરપર મએ રખખુ'મા જાન;

ફતેહખાં—સજ ખજ કમજમે મએ હુ'મા માન. ૪૬૭

૪૪

વિજય—મેતાવતી માના નીર બપોરે ચારા નેપુમે.

કરણ—મેાપીમંદ લડકા બાદલ બરમરે કચન મહેલમે;
બારા બરસકી હુમર ગેગી મએ કયા જાનું જોગા
ચરચા કરે મુલકકે માહી હસે શહેરકે લોગ રે
માનુ રાજ કરણુંદે જોગી મત કરે મા મેતાવતીકું માનું

૪૫

કુમાર—ક્યાં હુ? તે ક્યાં તું? તે ક્યાં હશે કે?

ક્યારે સહુનો, બેસે થશે કે?—ક્યાં.

ચંદા પડો ક્યાં? ચંદ્ર છાંયો ક્યાં?

શો રીતે આવા દિન જશે કે?—ક્યાં.

વિતાગમાં સૌ દુખી થયાં છે.

મળશે કે? સૌએ મરશે કે?—ક્યાં.

૪૬

લીલા—ધીરજ હું કરી પેરેધાર, જીવનર થયું આ અકાઈ—ધીરજ

પ્રિત કરી પરતાવો પામી લાગે મતે ન કાંઈ સાર,—ધીરજ

આશા નિરાશામાં ગાયા હુ ખાડું દિસે છે સર્વ અધાર—ધીરજ

આવશે કેલાવશે નંદન ન સુમે મરતક બમેછે માર—ધીરજ

૪૭

યાકુબ—મનુ મએ રંગ રંગીલા, અહાહાહા ઓહોહોહો!

ખનું મએ છેલ છીલા, અહાહાહા! ઓહોહોહો!

ચેહ રીયાસત ને મએ પાઝી, સએકડો રંમ દિખાહી

પહેલે ચોખટકો સંવાર, દુજખટપટકો સંવાર,

ચેહ સગવટકો સંવાર, વો છપરખટકો સંવાર ખનું

માર કોડા જનનન જનનન દમોડે ઘોડા સનનન સમનન

સહસ મોલે ચલહટ ચલહટ, કયા અમકે દમકે કમકે

દેમત કરદું, દમોલત ભનું આરે હારકી લા. ખનું

નંદન—હાય મહા! હાય મહા ના મળાયરે, મનમાદિ ચિત દુઃખદાયક
અનિષ્ટ શુભચુકાં ક્યાં મયુ! દુઃખ મુજ કાજ પ્રેમી લીલાને સહુ હાય
તને મુજ પ્રાણ કાંમે તરછોડી હાય, હા! હા! દુઃખી ભુલ્યો
તેથી દિલ ગભરાય.

ના ના શાંતિ હાયે હણાઇ. જા જા પાપી ચિત ચીરાઇ
સ્થિતિ નિતિ પ્રિતિ ખે.મ.હવેશું મારાથી હાય કદિ તને જોવાય! હાય

આકુમ્ભ—હાંજી પેરે પ્યારે સરદાર આઈ વોહ ચંદા દુલારી,
છાછ ઘટા ન્યારી સાદીપ્રી તઠયારી,
હો આજ ગુલકારી દીલગર મન પરી આઈ.
સોગાર કીજે મન્યામ દીગરે, ચદાકો લે આઈ
સમજાઈ. દુસલાઈ. દગરતમે માલવાઈ,
ઉસકા સીલા પાગે થી ખસ પેહ જિમ્નાઈ હમારી હાંજી

દન—પુરી આશ થઈ ગઈરે ;
વાહ વાહ વાહ! અરે વાહ! અરે વાહ !
મળી પ્રાણ પ્રિયકર, મુખકર, દુઃખકર,
સુઠર, મનલર, નવલ વાવન ભર; પુરી.
અમન ચમન કહે માણુ થયો ધન્યધન્ય,
આવે હરી મદ મદ દહે ચુખન આલિંગન,
પડી રહુ પ્રિયા સંગ નીરખી રતિ વદન;
ચિતા આજ દર થઈરે વાહ વાહ વાહ. પુરી.

અહા—પેરે હારે પ્રભુજી અલી કેદ થઈ,
ક્યાં દત્તી ને ક્યાં આવી પડી હું,
મુંજાઈ રહી ના મુજે કષ્ટ
સાવ નિરાધાર આધાર વિણ હું,
ક્યાં જઈ કેને કહું
એક ભરોસો તારો મને છે,
તારી આશે હું રહું પુલ મારી શુધ લુધ છે મંદિ. અરે.

મંદિ—જા જા જરે લુડી, આ પહે શું લુડી તું જા, જા.
વાત ફરી આવી પાપ ધરી ફાવી, નિય મરો જાની.
પાછી ફરી જાની જા, જા.

જાન જાગે એ હેવાન કહીપણુ જન ન શુક,
તાગ દે તારા નદનના મોંપ નાના કહી ન શુક
ધિક વિક તારા માનપિતાને પેદા કરી તુજ મમ મિતાને
અગારો થઈ તું કેમગ જાનિમાં જા થા દુર થા, જા.
તાગ જેવી જાણી મધણી તારી શુ નિય વ્યભિચારી જા
નાના લગ્ન સુરી કાષ્ટાણીનો બુદ્ધિ નથા થઈ ઉધી.
માનીત માઈ થશે નહીં સાઈ એ પાવિણી તારે,
નકા ભુક થશે ગામા જીવ જશે.
કુતની તુટણા, પુતરી, કુટળી જા થા દુર થા જાગજાગે.

૫૩

નદન—પરી મારી જીવથી અગક દુઃખી કાં અને,
પ્યારી મારી તામેદારી નિષકારે,
નાના પ્રિય મન ના તરસાવ વનન આ વિની જાય—પરી.
શા માટે દુઃખી થાય, રાખું પ્રિય તુને મુજ કાતી સમાન
વસી મન રસી દસી, તારી પ્રાત તો દિવાના કાંધો મન
જાનો પ્રાણુ એ મુજાણુ દે તું દહણુ મળાના.—પરી.

અંક ત્રીજો.

૫૪

દરમારીઓ—આનંદ દાખો વજાળી મુણુ ગાઈ જીવનીતા
જગદીશ વિજય દેવતી બસ
વિજય ડંદા વિજે માજે ધનનનન આનંદ.
સ્થીર તું સ્થાપ, બચ તુ કાપ, કાપ વિજગી કાપ.
આશિષ આપે મળી વંદીઆ શુભ આનંદી આ.
પુરે તું ન્યાયી એ નરેશ
ધર્મ રૂપ રૂપકુપ છે અનુપ વીર ભૂપ
કાપ પરીતાપ તાત—આનંદ.

૫૫

મારાંગનાઓ—જય જય ગાજે નરવરનો જલમાં સ્થલમાં
વીરનર શુભ કર સહુ નરતું જલમાં સ્થલમાં
ન્યાય દે સ્થાય લે રક રામ પારે નાહી સદા નવર—
સમાન જગમાં
અરી લે હરી દે શર્ણુ તું ચણું તુ
શ્રીકૃષ્ણ છે ભૂપ પ્રતાપી વિજયી જલમાં સ્થલમાં

૫૬

નિજ ધરમ ચૂકી,
 ઠી, જતો દુષ્ટ પંથ અંધ અજાની,
 પાપ કીચ દુષ્ટ સીંચ. શરમ.
 કરી સંગ થયો માત ભંગ,
 કનાનો રંગ ગેઠો તુ દાંતે અમંગ,
 નંગ મારો તોડી છાંડી કુળ અભિમાન,
 ભુલ્યો તું નાશન.
 આદમીનાં મુકાં એ કપુત! છેક મૂકી મૂકી શરમ.

૫૭

મદદમાર ન વાલી મએ હું અએ ગયોદરે ગાલી.
 । ફક્ત હિસ્કો સખાલી આજ્ઞાં દખી ન ખાલી;
 હું યદ અખ તુમસે સવાલી લો યેદ ગરહન હએ ઝૂકલી,
 ફેરા પાંચર તરોમાતા હએ ખુદા જાનને વાલા;
 અરી મતવાલી નિરાલી તેરી તકરાર હએ ખલી,
 તું હએ ઈશલીસકી પાલી તેરા શયેતાન હએ વાલી;
 તુને અંદાકો નીકાલી હાથે દુ.ખ ડાલનેવાલી,
 અરી ખમ્ત-સકી ખાલા કહીં બન હિસ્કા પતા લા;
 ખીખીજન-કદાં મકેં યેદ કહા હએ, દો પતા મુઝકા જહાં હએ,
 નહીં ચંદાકા નિશા હએ યેદ ફક્ત વહાં મુમા હએ;
 ન યદા હએ ન વદાં હએ વેદ તો નજરોસ નીદા હએ,
 હએ જહાં હિસ્કા જિગલા જાને અહલાહ તસ્માલા.

૫૮

ખીખીજન—કરે દમકી હરદમ ગાંભાતી
 મન શકુપતમે ખો દમરાની
 તોરી પુકાની તોરી શયેતની
 દેખી પચાજાની સારી ન. ફાની—કરે
 ચમક દમક તોરી એ અદક
 પલક ઝપક મટકે મએ
 ખોલ તુ દીવકી આખ લગએ

ચક્રકુખ—ચુપચુપ ખેસવા કુતકુત વહાંસે બ

ખીખીજન—માસરા ન દારે ફાનીમે કહીં તુજે હો જાતી
 હો-હએ રાની
 ચુપચુપ તુજ પર મુજ અદતર—કરે.

શ્વંદ—પાપી નંદન નીચ ધાતકી આગ્યો
તલ તલ સરખા દુકડા કરીને મારી
રાગ હરી મુજ તાજ હરી તેં આજ
હવે બચીશ તું કેમ બચ્યાજી માફં દ
પેસો જઈશ પાતાલ મહાં પણુ ખોળી ક

૬૦

શ્વંદ—દલ મુરાદોંકા બસાર પાક ન ઈકસીરો
ના નો તદવીરમેં હએ.
જો લીખા કાતિએ ફરતને વો તફદીરમે
સચ્ચી તદુરીન્મેં હએ.
તોં હરએક બાલમે સરકે જો તેરે લાખ હું.
એક ન કામ આવ મગર
તુ અમસ અંક પંડર ફિક્કી જ જરમેં હએ.
ખોટી તદવીરમેં હએ.
હાય ઉમ્મેદ તેરે વારને કયા કયા ન કરીયા.
આસમાં સરખે લીયા,
પર હો દીલશાદ ન ઇસ ચર્જકી તાસીરમેં હએ,
અમકી તસવીરમેં હએ.

૬૧

શ્વંદ—ફી ફસી હું પાપી હાથે.
પાપથો ડરી, સુનિતિ ધરી, નિત વિચરી
અટકી તોયે રિપદ નહીં પડતી મુજ માથે—ફરી.
બીબીજન—ખાલો બાપી રાજકુમારી,
ચદા—ફેદ થનારી, કોણુ તું નારી.
બીબીજન—તુજ ઉપધારી, બીબી બિચારી,
શ્વંદ—ધાર ધર ખ્યારી, લેછાં ઉગારી,
મુજ કાજ હુખી થનારી, ખમ છેવટ કેદ તુંએ મુજ સાથે—ફરી.

૬૨

શ્વંદ—મુખ તાણુ ચમુ રવમ આજ, હુખુ જર હરીએ જહાજ,
હુખ સાગર ફેરી પાજ, હુરી હાથ મારે
ખેડાં અજમ પાસ, જનનો દુઃખો વિવાસ.

કાળ કરવા સર્વ નાશ, શસ્ત્ર જે સમારે. સુખ.
 પિળયની ન જાળ મળી, પ્રિયા મિલન આશ ટળી.
 સમજાવે નહય જાળી, નથી મળે કુમારે. સુખ.
 નથી જીવવા ઉદ્ધાસ. યયો જગતથી ઉદાસ,
 આતુ તાત તુજ પાસ. લે હવે— —

૬૩

બી મીઝન—ચાર કહું જાગે, ત્રિપક્ષે જા કપટ કસેયા,
 પગેર ધરે નિત સતનન સતનન
 સખર સખર કર પોષિત પોષિત. ચાર.
 ચાપી ચેપર તેપર યુદ્ધ. વન લ આસ્ત ભારી હંમે.
 દાદ તિખાડું મળે રખડે ધરતી હંમેર વં.

યા ક્રમ — ચુપ ચુપ

બી મીઝન—પોષિત

ચા ક્રમ — ચુપ ચુપ.

૬૪

૬૪

બંધ—નિરખપરાધીને પદકંતાં, કરતા નવા મગાર,
 ગમર દૂર હુટાં અટી રી પગલું પાન મરતા બા બાતુ
 નકા જાળ ખુવાર ખુવાર. ૬૪.

૨ સિપાઈ—અમ અમ ચલ હલ,

૩ સિપાઈ—નહી કર પગપટ,

૩ સિપાઈ—છોડ તું પટપટ,

૪ સિપાઈ—વટપટ ચટપટ,

ચલ—તું લે ચટપટ.

૪ સિપાઈ—અરરર.

૩ સિપાઈ—મર મર,

૨ સિપાઈ—મર સર,

૧ સિપાઈ—ધર ધર,

૨ સિપાઈ—જોડું હું,

૩ સિપાઈ—તું મર જા.

ચલ—ચલ દૂર થા હુટા હુટા.

નિરખપરાધી.

૬૫

કુમાર—થાક્યો ભટકી દેશ વિદેશો ભિત્ર ભાળ ન મળ્યા લાયકો. થાક્યો
મત દિવસની નિદ્રા છોડી, સુખ તરસ સુખ દુખ તર છોડી
થયું આશીસ સહુ આશાતોડી, દાદ દયાળુપણુ નહો દેશે થાક્યો.

૬૬

કુમાર—દિમે મન આ કે ખર્ચે ખાલી ભાસે
બેઠું બર હુલ્લામ, પળ વિચાસ ન પડે દિસે
પામ્યો પાછો ભિત્ર ધ્યાસે,

શ્વર—હુંએ પમ્યો પાણુ મારો,
ધન ધન્ય સજ્યા મુગ કાજ સકંડે અનેક, તુજ ધ્યાસે
આમાર

કુમાર—ત કચાર એવું બેઠું, (તોન પ્રેમમા વિરંક),

શ્વર—નણી મળ્યા બન તારી ટેક દિસે

૬૭

વિજય—હાથ નમિયનો વાડ, ફાંખીએ ત્યાં હાથો
અરેરે મદદની ભાળ ન મુગ, કોતે લ માડે દાક ' ફાંખી
પોતાજ કજ અ જાણુ ન મારા, આલ્યોછે મારે આક ફાંખી
મને ન થાવુ દુખ અરવાડું યહન પોડાણી રાક ફાંખી

૬૮

વારંગનાઝી—આનદે અ. આનદ જય વાધે વિજય તુજ, આનદ.
આહાહા આ ઉજમ ગયો અધકાર ગયો નવ જય કહેલો
દુખ જતા, સુખ થાતા, આનદાન મદ માતા
હરખતા, ગાઓ નાચા સાની ધવ મગરેના
તાદીગ દોનના તીગકીટ તકધા
તા ખીડાન ખીડનગ તરકટ તક આનદે

૬૯

સંવેષાત્ર—વિજય છે જન સભ્યનો આ આખરે
સીધ આ, પાપી પાપ ફૂગ આજ પામ્યો
અવર્મનો થયો હાથઆ વિજય
નેકીલી દેકાલી વદા ગ્યા ખીલી હવે
સદ્રોદય આ જામને, શું વિપતિ સહી
મહા વહી નહિ ટેક તજ સુખી રહો ભાવ આ વિજય

સમાપ્ત

